

«Το μέγα πρόβλημα»

/ [Γνώμες](#)

Πρίν αρκετά χρόνια μετά από μιά μεγάλη γιορτή ένα νέο ζευγάρι μέ κάλεσαν στό σπίτι τους γιά καφέ. Τό ζευγάρι είχε τότε δυό παιδιά.

Καθισμένοι στό ὄμορφο μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ ἡ νεαρή σύζυγος μέ έρωτᾶ, γιά λογαριασμό κάποιας φίλης της, ὅπως μοῦ είπε, ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας γιά τίς έκτρώσεις.

Τῆς είπα ὅτι γιά νά καταλάβει τήν θέση τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νά ἀπαντήσει σ' ένα έρώτημα. Τό ἔμβρυο πού ἔχει συλληφθεῖ στήν μήτρα μιᾶς γυναίκας τί ἀνθρωπολογική ταυτότητα ἔχει;

Εἶναι πλήρης ἄνθρωπος πού ἐξελίσσεται, ἢ εἶναι ένα ἀνθρωποειδές πού περιμένει τόν ἥλιο ἢ τόν ἀέρα γιά νά λάβει ὑπόσταση, νά γίνει πλήρης ἄνθρωπος;

Τῆς ἐξήγησα ὅτι ἡ Ἐκκλησία λέγει ὅτι εἶναι πλήρης ἄνθρωπος ἐξ ἄκρας συλλήψεως. Γι' αὐτό θεωρεῖ ὅτι ἡ ἔκτρωση εἶναι καταστροφή τῆς ζωῆς.

Εἶναι ἔγκλημα καί μάλιστα εἰδεχθές, γιατί στρέφεται ἐναντίον τοῦ πιό ἀθώου καί τοῦ πιό ἀνυπεράσπιστου πλάσματος στόν κόσμο. Ἡ συζήτηση μας τελείωσε ἐκεῖ.

Πέρασαν δύο χρόνια ἀπό τότε καί τήν ἴδια μέρα καί γιορτή δέχθηκα πάλι τήν ἴδια πρόσκληση ἀπό τά ἴδια πρόσωπα καί τήν ἀποδέχθηκα.

Καθώς έτοιμαζόταν ό καφές, για να μην είναι μόνη ή σύζυγος καθίσαμε στην αρχή στην κουζίνα. Άλλά εκεί κυκλοφορούσε και ένας μπόμπιρας, ένα μικρό παιδάκι που προσπαθοῦσε να σταθεϊ στα πόδια του.

Έπεχείρησα να χαϊδέψω τό κεφαλάκι του, όταν άκούω τήν μητέρα του να μου λέγει: «Άν αυτός ζεϊ τό όφείλει σε σᾶς» και μου άποκάλυψε ότι τό πρό δύο έτών έρώτημα άφοροῦσε τήν ίδια.

Έπάνω στό τραπέζι βρισκόταν ένα μεγάλο μαχαίρι του ψωμιου. Είπα λοιπόν στην μητέρα δείχνοντάς το: «πάρτο και σφάχτο».

Η μητέρα άντέδρασε σαν να τήν χτύπησε ήλεκτρικό ρεύμα. Τί κουβέντα μου λέγει είναι αυτή που είπατε;

Γιατί, σου φαίνεται φρικτή, τής άπάντησα.

Μά σοβαρολογείτε, πάτερ!

Ναί, τής είπα, σοβαρολογώ, γιατί θέλω τώρα να καταλάβεις καλά αυτό που θα έκανες τότε. Βλέπεις τώρα μπροστά σου αυτό που θα έκανες τότε; Βλέπεις ποιο παιδί θα κατέστρεφες; Τώρα σου φαίνεται φρικτό, τότε δέν θα ήταν;

Πρίν λίγο καιρό μιά φωτογραφία έκανε τό γύρο του κόσμου. Τό μικρό παιδάκι που ξεβράσθηκε στις άκτές. Τό μικρό προσφυγόπουλο που πέθανε στό δρόμο προς τήν έλευθερία.

Δικαιολογημένος ό άποτροπιασμός. Το μέγεθος του όμως άνάλογο προς τήν ύποκρισία του πολιτισμένου κόσμου, καθώς και πολλών δικών μας.

Όλοι αυτοί που χρησιμοποιούσαν τήν εικόνα του μικροῦ παιδιου για να κατηγορήσουν τούς άλλους σαν ένόχους άρνοῦνται να κοιτάξουν μιά άκόμη φωτογραφία, για τήν ακρίβεια ένα βίντεο με τον τίτλο «σιωπηλή κραυγή». Τό βίντεο αυτό είναι ή κινηματογράφηση μιᾶς έκτρωσης από ένα γιατρό.

Η εικόνα του πνιγμένου προσφυγόπουλου ώχριᾶ μπιστά στό βίντεο αυτό. Τό ταλαίπωρο πλάσμα τουλάχιστον ήταν άρτιμελές. Έκει ένα άλλο παιδάκι κομματιάζεται κυριολεκτικά και δολοφονείται άδίστακτα, γιατί είναι άνεπιθύμητο.

Τό προσφυγόπουλο πνίγηκε, γιατί κάποιιο δέν μπόρεσαν να τό σώσουν. Έδῶ, στις έκτρώσεις κάποιιο συνειδητά δολοφονοῦν.

Μιά κοινωνία, μιά δημοσιογραφία, έπίσημοι άρχοντες, άγανακτοῦν δήθεν στην θεά του πνιγμένου παιδιου και σιωποῦν στην έξόντωση χιλιάδων παιδιών από τούς

Ίδιους τούς ψευτοαγανακτισμένους. Σκεφθήκατε ποτέ, πόσες Έλλάδες έχουμε άφανίσει.

Είναι έντυπωσιακή μιά κοινωνία, πού χύνει κροκοδείλια δάκρυα για τά παιδιά πού πνίγονται ή πού πεθαίνουν από την πείνα, αλλά διεκδικεί τό δικαίωμα νά τά σκοτώνει πρίν έλθουν στόν κόσμο.

Είναι άπάνθρωπη μιά κοινωνία, πού στό βωμό τής άνεύθυνης άπόλαυσης θυσιάζει άνθρώπινες ζωές και άπαιτεί τό δικαίωμα αυτό νά τό έχει άνενόχλητη και από τήν άλλη πλευρά καταδικάζει σέ βαρύτατες ποινές (καλά κάνει) αυτούς πού κακοποιούν ένα ζωο.

Ή κακοποίηση ζώων άπαγορεύεται, ή κακοποίηση και ή δολοφονία άνθρώπων βρεφικής ήλικίας έπιβραβεύεται και έπαινεΐται δημοσίως. Ή κυρία ή ή δεσποινίς πού δολοφόνησε τό άθώο παιδί μέσα της, μπορεί νά διαμαρτύρεται γιατί κακοποιήθηκε τό σκυλάκι της;

Μιά έξουσία και μιά Βουλή, πού νομοθετεί και καταδικάζει τήν κακοποίηση τών ζώων, μέ ποιό ήθικό άνάστημα έπικροτεί τήν δολοφονία άθώων ύπάρξεων, τήν νομιμοποιεί και τήν πληρώνει;

Ποιός πολιτισμός μπορεί νά έπικροτεί τήν δολοφονία χιλιάδων άθώων ύπάρξεων, τών πιό άνυπεράσπιστων άνθρωπίνων πλασμάτων και νά μήν είναι αυτός, ο πολιτισμός τής βαρβαρότητας;

Ή παράνοια μιās έξουσίας και μιās κοινωνίας συνίσταται στό νά αύστηροποιούν τή νομοθεσία πού προστατεύει τά ζωα και νά χαλαρώνουν αúτην πού άφορα τήν άξία τής άνθρώπινης ζωής. Μιά τέτοια έξουσία είναι άνήθικη και μιά τέτοια κοινωνία είναι βρώμικη.

Άπό πότε τό νά σκοτώσεις ένα παιδί έξω από τήν μήτρα τής μητέρας του είναι έγκλημα και τό νά τό σκοτώνεις μέσα σέ αúτην είναι πράξη προόδου και πολιτισμοϋ;

Είναι ύποκρισία μεγατόνων, όταν βλέπεις ένα παιδικό πτώμα στήν άκρογιαλιά πνιγμένο όχι μόνο από τή θάλασσα, αλλά και από την άδιαφορία άνθρώπων έγκληματιών μέ γραβάτα και κοστούμι, αλλά νά έπιδοκιμάζεις τόν θρυμματισμό τής κεφαλής και τών όστών άθώων ύπάρξεων στό βωμό τής άπόλαυσης και τοϋ δολοφονικοϋ έγωκεντρισμοϋ.

Μιά τέτοια κοινωνία δικαιούται νά εúτυχήσει και νά προοδεύσει; Ένας τέτοιος λαός μπορεί και δικαιούται νά περιμένει καλύτερες ήμέρες; Ποϋ είναι οί ύποκριτές

τῆς ὑπεράσπισης τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων; Τά ἀγέννητα, ἀλλά ζωντανά παιδιά, δέν ἔχουν δικαιώματα καί ἔχουν δικαιώματα τά σκυλιά καί τά γατιά; Καί ὅλοι αὐτοί εἶναι προοδευτικοί ἢ ἄθλιοι;

Ποιός πατέρας καί ποιά μάνα δικαιοῦνται νά ἀπαιτοῦν τό σεβασμό καί τήν ἀγάπη τῶν παιδιῶν τους, ὅταν αὐτά μαθαίνουν ὅτι ζοῦν ὄχι ἀπό τήν ἀγάπη τῶν γονιῶν τους ἀλλά ἀπό τήν τύχη, γιατί γεννήθηκαν πρῶτα ἢ δεύτερα, ἐνῶ ἄν εἶχαν γεννηθεῖ τρίτα ἢ τέταρτα οἱ «καλοί τους» γονεῖς θά εἶχαν θρυμματίσει τά κεφαλάκια τους;

Μιά κοινωνία πού στηρίζεται στήν ἀδικία καί στήν ἀπανθρωπιά, μία κοινωνία καί μία ἔννομη τάξη πού δέν σέβεται τά δικαιώματα τῶν ὑπαρκτῶν, ἀλλά ἀγέννητων παιδιῶν, εἶναι κοινωνία παρακμῆς.

Τούτη τήν ὥρα τό ὑπ' ἀριθμ. 1 πρόβλημα τῆς Πατρίδας μας, ἡ βόμβα στά θεμέλια της εἶναι ἡ ὑπογεννητικότητα ἢ ἀλλιῶς τό δημογραφικό πρόβλημα. Ἡ πατρίδα μας δέν κινδυνεύει ἀπό ἐξωτερικούς ἐχθρούς.

Οἱ ἐχθροί εἶναι ἐντός τῶν τειχῶν. Βρίσκονται σέ πολλά ἀπό τά σπίτια μας, στά ὑπουργικά γραφεῖα καί στά βουλευτικά ἔδρανα, στά νοσοκομεῖα καί στά μαιευτήριά μας. Αὐτή εἶναι ἡ ὠμή, ἡ ὠμότατη ἀλήθεια. Δέν ὑπάρχουν καλύτεροι συνεργάτες τῶν ὁποίων ἐχθρῶν τῆς πατρίδας ἀπό ἐμᾶς τούς Ἕλληνες.

Δέν ὑπάρχουν πιό ἐπικίνδυνοι ὑπονομευτές καί τοῦ ἀσφαλιστικοῦ καί τοῦ ἐργατικοῦ καί τοῦ συνταξιοδοτικοῦ προβλήματος τῆς χώρας, ἀπό τούς ἀνθρώπους τῆς ἐξουσίας, πού ἔχουν στοχοποιήσει τήν πολύτεκνη οἰκογένεια καί τούς πολίτες αὐτῆς τῆς χώρας, πού αὐτοοδηγοῦνται στήν χρεοκοπία καί «αὐτοκτονοῦν» τήν πατρίδα.

Αὐτοί πού κατωχυρώνουν νομικά τό δικαίωμα δολοφονίας τῶν ἀγέννητων παιδιῶν καί αὐτοί πού χρησιμοποιοῦν ἕνα τέτοιο ἀνήθικο δικαίωμα, αὐτοί πού δέν βλέπουν τά παιδιά σάν καρπούς τῆς ἀγάπης τους, ἀλλά σάν ἀπλά κομφορ τῆς ἀρρωστημένης νοοτροπίας τους, αὐτοί πού θεωροῦν πολυτιμότερα τά σκυλιά, ἀπό τά παιδιά καί προσφέρουν στά σκυλιά παιδική θαλπωρή καί στά παιδιά σκυλίσιο πέταγμα, κάτι γιά τό ὁποῖο θά διαμαρτύρονταν ἀκόμη καί τά σκυλιά, αὐτοί εἶναι οἱ πραγματικοί ἐχθροί τῆς πατρίδας, αὐτοί εἶναι οἱ ἀληθινά ἀπάνθρωποι.

Ἡ πιό ἀπεχθής διαφθορά εἶναι τό νά θεωρεῖς τήν ἀρετή ὡς βλακεία, νά σαρκάζεις τήν τιμιότητα, τό νά εἰρωνεύεσαι τούς ἔντιμους ἀνθρώπους, τό νά πολεμᾶς τήν ἀληθινή φύση τῶν ὄντων καί νά ὀνομάζεις τήν διαστροφή, ὡς ἐναλλακτικό τρόπο ζωῆς.

Πρέπει να πούμε ξεκάθαρα στα παιδιά μας ότι, ποτέ δεν θα γίνουν και δεν θα είναι ευτυχισμένα αν τα χέρια και πρό παντός οι καρδιές τους είναι σφραγισμένα από τό θάνατο άθώων ύπάρξεων πού τούς τόν πρόσφεραν, σάν άλλοι Ηρωδες, στό βωμό τής διασκέδασής τους.

Πρέπει νά τούς πούμε ότι αυτοί ζοῦν, γιατί κάποιιοι δέν τούς μιμήθηκαν και τούς χάρισαν τήν ζωή και ὄχι τό θάνατο.

Ἄν δέν σέβονται τά παιδιά, πού χάρις σέ εκείνους και μέσα από τίς σχέσεις τους απέκτησαν ύπαρξη, μέ ποιό δικαίωμα μποροῦν νά απαιτήσουν σεβασμό στήν δική τους τήν ζωή; Μόνιοι μας και μέ τίς πράξεις μας σχετικοποιούμε τήν άξία τής ανθρώπινης ζωής.

Μέ ποιά φόντα λοιπόν θα παραστήσουμε τούς προοδευτικούς και θα κατηγορήσουμε αυτούς, πού μέ τά ὄπλα τοῦ θανάτου σκοτώνουν νέα παιδιά, όταν αυτοί οι ἴδιοι σκοτώνουν τά δικά τους τά παιδιά; Αὐτή δέν εἶναι και ἡ βασικότερη αίτία τής άθείας τῶν πολλῶν;

Ἐπειδή ὁ Θεός μάς λέγει ξεκάθαρα ὅτι «οὐκ ἔξεστί σοι», δηλαδή δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά καταστρέφεις τήν ανθρώπινη ζωή, γι' αυτό τόσο άνετα και τόσο ἐπιπόλαια κάποιιοι λένε «δέν ύπάρχει Θεός», γιά νά μποροῦν άνετα νά σκοτώνουν άθῶα βρέφη κάνοντας τό κέφι τους.

Ἴσως κάποιιοι θεωρήσουν σκληρά και προκλητικά αυτά τά λόγια.

Ναί, λοιπόν, αυτό θέλω, νά προκαλέσω τήν σκληροκαρδία ὄλων ὄσων εἶναι ύπεύθυνοι γιά τήν σύγχρονη γενοκτονία τῶν ἔκτρώσεων.

Νά υπερασπιστῶ αυτά τά παιδιά, πού ὅπως γράφει ἡ Ἰωάννα Σκαρλάτου, στό ἔξαιρετικό πόνημά της, «Τά Μωρά τής Λίμνης» κλαῖνε άσταμάτητα, γιατί δέν ἔχουν μάτια γιά νά δοῦν, δέν ἔχουν χείλη και στόμα νά χαμογελάσουν.

Τά κατέστρεψαν οι γιατροί μέ τήν ἔντολή τῶν γονιῶν τους.

+ Ὁ Σισανίου και Σιατίστης ΠΑΥΛΟΣ